

Sygn. akt VIII U 1340/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Łazowska
Protokolant:	Korneliusz Jakimowicz

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r. w Gliwicach

sprawy E. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

o prawo do emerytury

na skutek odwołania E. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z.

z dnia 14 maja 2014 r. **nr** (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od 1 kwietnia 2014 r.

(-) SSO Grażyna Łazowska

Sygn. akt VIII U 1340/14

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 14.05.2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu E. G. (G.) prawa do emerytury w niższym wieku w oparciu o art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009 r., nr 153, poz. 1227.) w związku z § 4 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. (Dz. U. z 1983 r. nr 8, poz. 43 ze zm.). W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wyjaśnił, że przyczyną odmowy przyznania żadanego świadczenia jest brak wykazania 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych przy udowodnieniu jedynie 6 lat i 5 miesięcy takiej pracy. ZUS wskazał nadto, że E. G. udokumentował w sumie 29 lat i 6 miesięcy okresów składkowych i nieskładkowych.

W szczególności organ rentowy nie uwzględnił pracy wykonywanej przez w/w w warunkach szczególnych od 1.12.1975 r. do 31.12.1998 r. na stanowiskach: inspektor ds. bhp, specjalista ds. bhp, kierownik działu bhp z uwagi na fakt, że czynności wykonywane na powyższych stanowiskach nie są związane z bezpośrednim nadzorem pracowników

wykonywujących pracę o charakterze produkcyjnym. Zdaniem organu rentowego, tego rodzaju nadzór odnosi się jedynie do zagadnień dotyczących bhp.

Z powyższą decyzją nie zgodził się ubezpieczony. Skarżący wniósł o zmianę decyzji ZUS, poprzez przyznanie mu prawa do emerytury z tytułu pracy w warunkach szczególnych w Hucie (...) S.A. wskazując, że dysponuje odpowiednimi świadectwami pracy poświadczającymi szczególny charakter pracy wykonywanej przez niego w w/w zakładzie.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując dotychczasowe stanowisko w sprawie. ZUS wskazał nadto, że odwołujący nie udowodnił, iż będąc zatrudnionym od 1.12.1975 r. do 31.12.1998 r. w Hucie (...) S.A. w M. na stanowiskach inspektora ds. bhp, specjalisty ds. bhp i kierownika działu bhp wykonywał prace polegające na bezpośrednim dozоровaniu procesu pracy pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy. Organ rentowy zauważył, że powyższa okoliczność nie pozostaje bez znaczenia, ponieważ w tym samym okresie, tj. od 1.07.1986 r. do 31.12.1987 r. oraz od 2.01.1989 r. do 31.08.1994 r. skarżący był zatrudniony na 1/2 etatu na stanowisku specjalisty ds. bhp w Zakładzie (...) przy (...) Klubie Sportowym (...) przy Hucie (...) w M., a w okresie od 4.02.1998 r. do 31.12.1999 r. był zatrudniony również w wymiarze 1/2 etatu na stanowisku specjalisty ds. bhp w (...) S.A. w Z..

Jednocześnie ZUS wyjaśnił, że do stażu pracy w warunkach szczególnych zaliczył odwołującemu okres od 1.07.1969 r. do 30.11.1975 r., gdy ubezpieczony pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku pracownika zatrudnionego stale i bezpośrednio przy konserwacji i remontach maszyn i urządzeń produkcyjnych od 1.07.1969 r. do 30.09.1972 r. jako elektromonter oraz będąc zatrudnionym stale i bezpośrednio przy konserwacji i remontach maszyn i urządzeń produkcyjnych od 1.10.1972 r. do 30.11.1975 r. jako elektromechanik.

Sąd ustalił, co następuje:

Ubezpieczony urodził się (...). Odwołujący nie jest członkiem OFE i udowodnił ponad 25-letni staż okresów składkowych i nieskładkowych.

W dniu 19.10.2010 r. skarżący złożył wniosek o emeryturę w wieku emerytalnym niższym niż 65 lat. Po rozpatrzeniu w/w wniosku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. odmówił ubezpieczonemu żądanego świadczenia decyzją z 2.02.2010 r., a rozstrzygnięcie to zakwestionował odwołujący.

Sprawa tocząca się z odwołania od w/w decyzji została zarejestrowana pod sygnaturą akt VIIIU 479/11.

W konsekwencji rozpoznania odwołania od decyzji z 2.02.2010 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach, wyrokiem z dnia 20.04.2011 r. oddalił je z powodu braku rozwiązania stosunku pracy. Z uwagi na niespełnienie w/w przesłanki Sąd orzekający w sprawie zarejestrowanej pod sygnaturą VIIIU 479/11 uznał za bezprzedmiotowe ustalenie, czy skarżący wykonywał pracę w warunkach szczególnych w okresie od 1.12.1975 r. do 31.12.1998 r. w Hucie (...) S. A. Od wyroku Sądu Okręgowego apelację wywiódł ubezpieczony, a Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 18.01.2012 r., wydanym w sprawie o sygnaturze akt IIIAUa 1246/11 oddalił ją.

W dniu 18.04.2014 r. ubezpieczony złożył kolejny wniosek o emeryturę w wieku emerytalnym niższym niż 65 lat, który został załatwiony zaskarżoną decyzją z dnia 14.05.2014 r. będącą przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu.

ZUS uwzględnił odwołującemu do stażu pracy wykonywanej w warunkach szczególnych 7 lat i 5 miesięcy na podstawie świadectwa pracy w warunkach szczególnych z dnia 7.10.2010 r. w którym stwierdzono, iż odwołujący pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w warunkach szczególnych w okresach:

- od 1.07.1969 r. do 30.09.1972 r. na stanowisku pracownika stale i bezpośrednio zatrudnionego przy konserwacji i remontach maszyn i urządzeń produkcyjnych jako elektromonter, a prace te zostały wymienione w dziale II, poz. 16 w załączniku nr 2 do Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985

r. w sprawie stanowisk pracy na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnych charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego,

- od 1.10.1972 r. do 30.11.1975 r. na stanowisku pracownika stale i bezpośrednio zatrudnionego przy konserwacji i remontach maszyn i urządzeń produkcyjnych jako elektromechanik, a prace te zostały wymienione w dziale II, poz. 16 w załączniku nr 2 do Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985 r. w sprawie stanowisk pracy na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnych charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego.

/okresy bezsporne/

W związku z zatrudnieniem w Hucie (...) S. A. w okresie od 1.12.1975 r. do 31.03.2014 r. odwołującemu wydano świadectwo wykonywania pracy w szczególnych warunkach z dnia 14.04.2014 r. w którym zaznaczono, że w trakcie w/w okresu ubezpieczony wykonywał pracę w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy na następujących stanowiskach:

- od 1.12.1975 r. do 31.01.1980 r. jako inspektor ds. bhp,
- od 1.02.1980 r. do 31.03.1994 r. oraz od 1.04.2011 r. do 31.03.2014 r. jako specjalista ds. bhp,
- od 1.04.1994 r. do 31.03.2011 r. jako kierownik działu bhp.

W w/w świadectwie pracy stwierdzono, że prace wykonywane na podanych stanowiskach są pracami określonymi w wykazie A, dziale XIV, poz. 24 rozporządzenia Rady Ministrów z 7.02.1983 r. jako kontrola międzyoperacyjna, kontrola jakości produkcji oraz dozór inżynieryjno-techniczny w oddziałach i wydziałach, w których jako podstawowe są wykonywane prace wymienione w wykazie.

[dowód: akta organu rentowego]

Jak wynika z informacji Huty (...) S. A. do głównych czynności w okresie od 1.12.1975 r. do 31.03.1994 r. odwołującego należało:

- bezpośrednia kontrola stosowania przepisów bhp i sprzętu ochrony osobistej przez pracowników zatrudnionych na wydziałach produkcyjnych zatrudnionych m.in. na takich stanowiskach jak: aparatowy urządzeń technologicznych, rafiniarz metali nieżelaznych, wytapiacz metali nieżelaznych, operator samojezdnych urządzeń transportowych, żuźlarz, operator urządzeń spiekalni, próbkarz, wydawca, ślusarz remontowy urządzeń energetycznych, dyżurny ruchu, manewrowy;
- bezpośrednia kontrola stanu technicznego maszyn i urządzeń produkcyjnych pod względem bezpieczeństwa pracy, badanie i ustalanie przyczyn wypadków przy pracy bezpośrednio na stanowisku pracy uszkodzonego pracownika;
- nadzorowanie pracowników zatrudnionych na wydziałach produkcyjnych i pomocniczych pod kątem bezpieczeństwa pracy, profilaktyki, wykonywania badań okresowych pracowników i zapobiegania chorobom zawodowym i wypadkom przy pracy.

[dowód: pismo Huty (...) S.A. z dnia 10.12.2010 r.]

W związku ze swoim zatrudnieniem w okresie od 1.12.1975 r. do 31.03.1994 r. w Hucie (...) S.A. ubezpieczony nadzorował jako inspektor bhp czynności pracowników zatrudnionych w w/w zakładzie, stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Huta (...) organizacyjnie podzielona była na wydziały, w tym m.in. wydziały produkcyjne takie jak: wydział pieca szybowego, spiekalni, rafinerii, doświadczalny, a obok nich funkcjonowały wydziały pomocnicze, których pracownicy

wykonywali remonty na wydziałach produkcyjnych. W skład wymienionych wydziałów produkcyjnych wchodziły hale, magazyny i pomieszczenia socjalne. W strukturze huty wyodrębnione były także wydziały transportu, magazyny oraz działy głównego mechanika i automatyka, a nadto do huty przynależał budynek dyrekcji mieszczący m.in. służby zaopatrzenia, płacowe i księgowo.

W wydziałach produkcyjnych zatrudniano pracowników fizycznych i dozór, a czynności przez nich wykonywane były zdeterminowane odbywającym się na terenie huty cyklem produkcyjnym cynku, ołowiu oraz kwasu siarkowego. Poszczególne etapy produkcji miały miejsce w odrębnych budynkach, połączonych ze sobą ciągami technologicznymi.

Do zadań pracowników zatrudnionych w wydziałach produkcyjnych huty należało: nadzorowanie pracy urządzeń m.in. w fabryce kwasu za co odpowiadali kwasowi; usuwanie awarii; obsługa urządzeń, tj. spustu, wózków widłowych, kondensatorów, nagrzewnic - w dziale pieca, co należało do wytapiaczy; naprawa urządzeń takich jak przenośniki taśmowe; czynności porządkowe (sprzątanie), tj. ładowanie złomu za które odpowiadała tzw. „brygada placowa” wykorzystując do tego wózki widłowe i fadromy.

Na każdym z wydziałów produkcyjnych pracowali ślusarze, mechanicy, elektrycy, odpowiedzialni za usuwanie bieżących awarii.

Pracownicy wydziałów pomocniczych takich jak wydział głównego mechanika, automatyka i transportu jako pracownicy utrzymania ruchu wykonywali swoją pracę na terenach wydziałów produkcyjnych.

Odwołujący nadzorował jako inspektor bhp wydziały produkcyjne pieca szybowego i rafinerii, a także inne wydziały w razie konieczności wykonania czynności nadzoru „w zastępstwie” oraz wydziały pomocnicze głównego mechanika i głównego energetyka.

Do zakresu obowiązków skarżącego należało: bieżące sprawdzanie stosowania przez pracowników środków ochronnych, kontrolowanie stanu maszyn i urządzeń, przygotowywanie poleceń wykonawczych (pokontrolnych) i stosowanie ewentualnych sankcji.

Skarżący jako inspektor bhp sprawdzał m.in. czy pracownicy przestrzegają zakazu palenia, fakt ich zaopatrzenia w witaminę C oraz przestrzeganie zasad higieny i posiadanie odpowiednich środków higieny. Inspektor bhp był odpowiedzialny również za przydziały odzieży roboczej, sprawdzał poprawność prowadzenia kart oraz aktualność badań lekarskich. Odwołujący nadto uczestniczył w wydarzeniach wypadkowych i prowadził postępowanie powypadkowe, miał również obowiązek być obecnym przy kontrolach zewnętrznych przeprowadzanych przez inspektora pracy i lekarza sanitarnego zakładowego.

W trakcie dnia roboczego większość czasu skarżący wykonywał czynności nadzoru „pod kątem bhp”, a pozostałą część dniówki zajmowała mu odprawa oraz sporządzenie dokumentacji. Dokumentacja ta dotyczyła uchybień dostrzeżonych po przeprowadzonym obchodzie stanowisk nadzorowanych.

Na terenie nadzorowanym przez ubezpieczonego występowały takie czynniki szkodliwe jak: unoszące się związki ołowiu, kadmu, siarki, kwas siarkowy, tlenek węgla, cynk i arsen; szkodliwe substancje występowały w postaci oparów, gazów, pyłów, a także smarów. Dopuszczalne stężenia w/w substancji na terenie wydziałów nadzorowanych przez skarżącego były przekroczone.

Zarówno pracownicy fizyczni jak i umysłowi byli obowiązani na terenach nadzorowanych przez skarżącego nosić maski przeciwpyłowe.

Od dnia 1.04.1994 r. do nadal odwołujący pracował jako kierownik działu bhp, któremu podlegali inspektorzy bhp. Wówczas był on odpowiedzialny m.in. za prawidłowość badań lekarskich pracowników, raz w miesiącu odbywał spotkania z inspektorami bhp, uczestniczył w naradach organizowanych przez dyrektora zakładu 1-3 razy w roku, a nadto przydzielał rejony do nadzoru inspektorom bhp-przydział rejonów był zmienny.

[dowody: akta osobowe ubezpieczonego oraz akta osobowe świadków, zeznania świadków w osobach E. B., S. L., zeznania ubezpieczonego.]

Sąd uznał zebrany w sprawie materiał dowodowy za spójny i kompletny, a przez to mogący stanowić podstawę dla poczynienia rzetelnych ustaleń w sprawie i w konsekwencji do wydania orzeczenia opartego na faktach. W szczególności Sąd dał wiarę zeznaniom świadków w osobach E. B., S. L., którzy byli zatrudnieni z odwołującym w okresie spornym, co pozwala przyjąć, że dysponują oni dostateczną wiedzą w przedmiocie rodzaju i zakresu wykonywanych przez skarżącego prac.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie ubezpieczonego zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ustawy z dnia 17.12.1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2009r., nr 153, poz. 1227) ubezpieczonym urodzonym po dniu 31.12.1948r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli:

- 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat - dla mężczyzn oraz
- 2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

W zakresie określenia wieku emerytalnego, o którym mowa w art. 32 ust. 1 w/w ustawy, rodzajów prac lub stanowisk oraz warunków, na podstawie których ubezpieczonym przysługuje prawo do emerytury art. 32 ust. 4 odsyła do uregulowań Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983r., nr 8, poz.43 ze zm.).

W myśl § 3 i 4 rozporządzenia, pracownik który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w załączonym do rozporządzenia wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

1. osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 60 lat dla mężczyzn,
2. ma wymagany 25 - letni okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Zgodnie z treścią § 2 ust. 1 i 2 w/w rozporządzenia, okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w tym akcie prawnym są okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy.

Natomiast jak stanowi § 1, ust. 1 i 2 rozporządzenie stosuje się do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia, zwanych dalej "wykazami". Właściwi ministrowie, kierownicy urzędów centralnych oraz centralne związki spółdzielcze w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalają w podległych i nadzorowanych zakładach pracy stanowiska pracy, na których są wykonywane prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazach A i B.

Jedyną okolicznością sporną w niniejszej sprawie pozostawało rozstrzygnięcie, czy ubezpieczony udowodnił (na dzień 1.01.1999 r.) wymagany 15- letni okres pracy wykonywanej w warunkach szczególnych. Organ rentowy nie uwzględnił bowiem odwołującemu całego okresu zatrudnienia w Hucie (...) S.A., tj. od 1.12.1975 r. do 31.01.1980 r. na stanowisku inspektora ds. bhp oraz od 1.02.1980 r. do 31.03.1994 r. na stanowisku specjalisty ds. bhp oraz od 1.04.1994 r. do 1.01.1999 r. jako kierownik działu bhp.

W ocenie Sądu praca świadczona przez odwołującego w okresach spornych od 1.12.1975 r. do 31.01.1980 r. na stanowisku inspektora ds. bhp, od 1.02.1980 r. do 31.03.1994 r. na stanowisku specjalisty ds. bhp jest pracą w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r.

Wykonywane przez ubezpieczonego prace są wymienione w wykazie A stanowiącym załącznik do powoływanego rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, zawierającym wykaz prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego.

W dziale XIV wykazu A, pod poz. 24 figurują prace związane z kontrolą międzyoperacyjną, kontrolą jakości produkcji i usług oraz dozorem inżynieryjno-technicznym na oddziałach i wydziałach w których jako podstawowe są wykonywane prace wymienione w wykazie.

Jak wynika z postępowania dowodowego w okresie od 1.12.1975 r. do 31.03.1994 r. odwołujący nadzorował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pod kątem bhp pracowników zatrudnionych w Hucie (...) S.A. W ocenie Sądu tak świadczona praca mieści się w zakresie pojęcia prac wykonywanych w warunkach szczególnych, ponieważ odwołujący w związku z przeprowadzanymi czynnościami kontroli podlegał takim samym narażeniom jak pracownicy zatrudnieni na wydziałach produkcyjnych huty. Podkreślić należy, że zdaniem Sądu bezsporny jest przy tym charakter prac wykonywanych przez osoby nadzorowane, tj. charakter szczególny, co przesądza specyfika zakładu pracy - huty cynku.

Nadmienienia wymaga również, że okoliczności pracy odwołującego stale i w pełnym wymiarze czasu pracy nie przekreśla fakt wykonywania czynności administracyjnych, tj. sporządzania dokumentacji (poleczeń wykonawczych i ewentualne stosowanie odpowiednich sankcji). Miarodajny w tym zakresie pozostaje wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4.04.2014 r., wydany w sprawie o sygnaturze akt IUK 377/13, w którym stwierdzono, że „jeśli czynności wykonywane są stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na stanowisku pracy związanym z określoną w pkt 24, działy XIV, wykazu A rozporządzenia kontrolą lub dozorem inżynieryjno-technicznym to okres wykonywania tej pracy jest okresem pracy uzasadniającym prawo do świadczeń na zasadach przewidzianych w rozporządzeniu, niezależnie od tego, ile czasu pracownik poświęca na dozór pracowników, a ile na inne czynności ściśle związane ze sprawowanym dozorem i stanowiące jego integralną część, takie jak sporządzanie związanej z nim dokumentacji. Nie ma bowiem żadnych podstaw do wyłączenia takiego rodzaju czynności administracyjno-biurowych z czynności polegających na sprawowaniu dozoru i traktowania ich odrębnie.” Sąd w pełni podziela stanowisko zaprezentowane w powyższym orzeczeniu, uznając sporządzanie dokumentacji przez ubezpieczonego za czynność ściśle związaną z nadzorem, stanowiącą jego nieodłączną część. Nie sposób bowiem prawidłowo nadzorować pracowników niestosując względem nich środków właściwych nadzorowi przybierających formy poleceń pokontrolnych, czy też stosowania ewentualnych sankcji.

Powyższe okoliczności pozwalają stwierdzić, że we wskazanych okresach odwołujący wykonywał prace w warunkach szczególnych, w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r., wykaz A, dział XIV, poz. 24.

Bez znaczenia pozostaje przy tym kwestia nomenklatury stanowisk zajmowanych przez skarżącego, a sugerująca inny aniżeli szczególny charakter pracy. W postępowaniu odwoławczym przed Sądem, nie obowiązują bowiem ograniczenia dowodowe jakie występują w postępowaniu o świadczenia emerytalno-rentowe przed organem rentowym, a Sąd może ustalić okoliczności mające wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość jak: okresy zatrudnienia, w tym wykonywanie pracy w warunkach szczególnych, za pomocą wszelkich środków dowodowych, przewidzianych w kodeksie postępowania cywilnego (por. uchwała Sądu Najwyższego z 10 marca 1984r. III UZP 6/84, uchwała Sądu Najwyższego z 21 września 1984r. III UZP 48/84, wyrok Sądu Najwyższego z 7 grudnia 2006r., I UK 179/06, LEX nr 342283). I tak Sąd w oparciu o akta osobowe, wiarygodne zeznania świadków i ubezpieczonego, jak również fakt posiadania przez skarżącego świadectwa pracy wykonywanej w warunkach szczególnych uznał, że w okresach spornych od 1.12.1975 r. do 31.01.1980 r. na stanowisku inspektora ds. bhp oraz od 1.02.1980 r. do 31.03.1994 r. na stanowisku specjalisty ds. bhp ubezpieczony wykonywał pracę w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r.

W końcu wskazać należy, że zdaniem Sądu praca skarżącego w ostatnim z okresów spornych, tj. od 1.04.1994 r. do 1.01.1999 r. na stanowisku kierownika działu bhp nie kwalifikuje się jako praca wykonywana w warunkach szczególnych. Sąd w tym zakresie miał na uwadze zeznania świadka S. L. z których wynika, że czynności podejmowane przez kierownika działu bhp nie wiązały się z tak intensywnym narażeniem na czynniki szkodliwe, a nadto zakres obowiązków przydanych temu stanowisku w sposób znaczący odbiega od czynności typowych dla inspektora bhp, a wykonywanych przez odwołującego w okresach przypadających przed dniem 1.04.1994 r.

W końcu wskazać należy, że chociaż bezspornym jest fakt wykonywania przez skarżącego pracy w warunkach szczególnych stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w okresach: od 1.07.1969 r. do 30.09.1972 r. oraz w okresie od 1.10.1972 r. do 30.11.1975 r., to w ocenie Sądu praca wykonywana w w/w okresach mieści się w wykazie A, dziale XIV, poz. 25 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7.02.1983 r., tj. prace związane z bieżącą konserwacją agregatów i urządzeń oraz prace budowlano-montażowe i budowlano-remontowe na oddziałach będących w ruchu, w których jako podstawowe wykonywane są prace wymienione w wykazie, a nie jak wskazano to w świadectwie wykonywania pracy w warunkach szczególnych z dnia 7.10.2010 r., wystawionym przez Hutę (...) S.A. w wykazie B, dziale IV, poz. 2 do Zarządzenia nr 3 Ministra Hutnictwa i Przemysłu Maszynowego z dnia 30.03.1985 r. w sprawie stanowisk pracy na których wykonywane są prace w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w zakładach pracy resortu hutnictwa i przemysłu maszynowego.

Reasumując Sąd uznał, że po uwzględnieniu do pracy wykonywanej w szczególnych warunkach okresu spornego, ubezpieczony legitymuje się na dzień 1.01.1999 r. wymaganym 15 - letnim okresem takiej pracy.

Spełnienie pozostałych przesłanek nie było sporne. Odwołujący posiada wymagany okres składkowy i nieskładkowy, nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego, a w dniu 18.10.2010 r. ukończył wymagany wiek.

Mając na względzie powyższe Sąd, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c., zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury poczynając od dnia 1.04.2014 r.

SSO Grażyna Łazowska